

Stk. 4.

Vi finder denne bestemmelse om indgreb i de personlige erhvervsdrivendes handlefrihed højst uheldig.

Den foreliggende redaktion er endvidere ikke klar, idet det ikke fremgår, om stk. 4 indeholder en selvstændig beføjelse for administrationen til ved cirkulærer el. lign. at sætte de enkelte bestemmelser i loven i kraft også overfor den enkelte arbejdsgiver personlig, eller om stykket kun skal påpege, at visse af forslagets paragraffer også omfatter den enkelte arbejdsgiver. Hvis det førstnævnte er tilfældet, må vi bestemt protestere mod en sådan udvidelse af administrationens magtbeføjelse, og hvis stykket giver udtryk for den anden opfattelse, er bestemmelsen overflødig.

§ 2. Anmeldelses- og oplysningspligt til arbejdstilsynet.

Da bestemmelsen om, at direktøren for arbejdstilsynet i statistisk øjemed kan kræve oplysninger om arbejderne lønforhold, er overflødig, foreslår vi, at denne passus udgår af lovforslaget.

Stk. 1.

§ 5. Bedriftsfare.

Denne bestemmelse er holdt i så almindelige vendinger, at den i realiteten ingen retningslinier giver hverken for administrationen eller den enkelte arbejdsgiver, og vi må derfor kræve, at den ændres, således at det nøje i bestemmelsen præciseres, på hvilke områder arbejdsgiveren har de omtalte pligter.

Stk. 2.

Rent principielt har vi ingen indvendinger at gøre mod denne bestemmelse, idet vi går ud fra, at oplysningspligten kun gælder de med det enkelte arbejde forbundne særlige farer, som ikke må forudsættes arbejderen bekendt.

Stk. 2.

§ 8. Arbejderbeskyttelsesfondens midler.

Det arbejde, som tænkes udført gennem den foreslåede arbejderbeskyttelsesfond, må efter hele sin karakter betragtes som en almen foranstaltning til gavn for samfundet som sådant. Vi må derfor principielt holde for, at de til dette arbejde knyttede udgifter bør afholdes af det offentlige på samme måde som udgifter til andre lignende formål.

Under alle omstændigheder kan vi ikke tiltræde, at man vil fastsætte forsikringsselskabernes, d. v. s. arbejdsgivernes, tilskud til fonden til en bestemt promille af en ubestemt størrelse.

Dette vil imidlertid blive tilfældet, hvis man lægger præmieindtægten af lovpligtige ulykkesforsikringer til grund for tilskuddets beregning. Vi henviser i så henseende til, at man i bemærkningerne til lovforslaget, pag. 49, udregner forsikringsselskabernes tilskud til ca. 58 400 kr. årlig på basis af præmieindtægten for 1947. Men siden 1947 er ulykkesforsikringsloven blevet ændret to gange: ved erstatningsydelsernes forhøjelse fra 1. april 1948 og ved nedsættelsen af karenstiden for dagpenge fra 1. oktober 1949 og begge gange med en væsentlig forhøjelse af præmierne for de lovpligtige ulykkesforsikringer til følge.

Ansættes forsikringsselskabernes tilskud derfor som foreslået til 4 pro mille af præmieindtægten, vil dette tilskud snarere blive 200 000 kr. end de kalkulerede ca. 58 400 kr.

§ 9. Særlig farligt arbejde.

Vi kan ikke tiltræde formuleringen af denne paragraf, idet den på samme måde som § 5, stk. 1, er affattet i så almindelige vendinger, at den ingen grænse giver for, hvilke forholdsregler administrationen kan påbyde virksomhederne at bringe i anvendelse. Her skal særlig peges på, at bemærkningerne til lovforslaget, pag. 50, forudsætter, at bestemmelsen i sine konsekvenser endog skulle kunne række så vidt, at administrationen fik bemyndigelse til under visse omstændigheder at forbyde akkordarbejde. Denne fortolkning finder vi ganske fejlagtig, idet enhver akkordpris er fastsat under hensyntagen til de forhold, under hvilke arbejdet kræves udført. Hvis arbejderne for kunstigt at forbedre indtjeningsmulighederne fjerner en foreskrevet sikkerhedsanordning, eller, hvor de selv skulle træffe sikkerhedsforanstaltninger, undlader dette, må de selv bære ansvaret for den forhøjede risiko, jfr. § 3, stk. 4, og § 6, stk. 1, da ansvarsfordelingen ellers uvægerlig får en betænkelig slagside til ugunst for arbejdsgiveren.